

ображенския манастиръ ще излѣзатъ много момчета, работници, калфи и чираци, които подъ командата на своя майсторъ *Митю* (Димитъръ) *Софиянецътъ* ще заематъ пѣтищата и близкитѣ села. Отъ други мѣста, особено отъ Елена, ще се дигнатъ много въоръжени мѣже, които подъ командата на старитѣ войводи или своитѣ чорбаджии ще се качатъ на Стара-планина и ще превзематъ всички проходи и крепости. Така, между Търново и Стара-планина ще се образува свободно българско царство, съ столица Търново. Сетне щѣлъ да се дигне цѣлиятъ български народъ и присъедини къмъ новото търновско царство.

Всичко това се гласѣло презъ 1834 година и презъ зимата 1835 година. Възстанието се кроило да избухне по Великденъ (1835 година).

Къмъ срѣдата на великитѣ пости всички главатари на възстанието се свикали на заседание въ Плаковския манастиръ.

За това заседание билъ повиканъ да дойде отъ Силистра прочутиятъ българинъ *Георги Мамарчевъ*, капитанъ на руска военна служба, родомъ отъ Котелъ. Руситѣ го били поставили за кметъ на градъ Силистра. Капитанинътъ се съгласилъ, зель си военнитѣ дрехи и тайно пристигналъ въ Плаковския манастиръ при Велча и неговитѣ хора. Всички, като го видѣли, станали, поклонили му се и го избрали, като воененъ, за главенъ войвода на възстанието, а Велча избрали за неговъ помощникъ и кметъ на столицата Търново. Въ знакъ, че ще бждатъ вѣрни и послушни, всички главатари въ манастира дали предъ иконата св. Богородица тържествена клетва, че ще изпълнятъ заповѣдитѣ на Мамарчева и Велча. При клетвата цѣлували евангелието, кръста и ножа